

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9625200167
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:9625200167.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Jana Martinčeková a JUDr. Petra Vysaníková ako členky senátu vo veci žalobkyne: T. D. R., nar. XX. F. XXXX, Q. XX, zastúpenej: JUDr. Marián Jusko, advokát, Račí potok 3, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 13. mája 2021, č. SPSCĎ-PO3-2021/002292-008, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-1S/197/2021-80 z 5. septembra 2024 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobkyne sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobkyňa bola od 1. januára 2008 v služobnom pomere príslušníčky Policajného zboru a naposledy bola ustanovená do funkcie referentky so zaradením na Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, oddelenie hraničnej kontroly Vyšné Nemecké. Na 5. a 10. marca 2010 bola zaradená do dennej zmeny na pracovisku odchodu (výstupu) zo Slovenskej republiky. Jej úlohou bola okrem iného kontrola cestovných dokladov, „plniť blokačné požiadavky“ a dodržiavať aj nariadenie ministra vnútra č. 120/2012 o činnosti oddelení hraničnej kontroly a rozkaz riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru č. 17/2019 - metodika k používaniu centrálnej lustračnej konzoly. Dňa 5. marca 2020 žalobkyňa okolo 15:34 h kontrolovala osádku motorového vozidla slovenského ev. č. J., ktoré odchádzalo zo Slovenskej republiky na Ukrajinu, a pritom lustrovala osobu T. C.. Podobne 10. marca 2020 okolo 12:39 h kontrolovala v rovnakom smere vozidlo ukrajinského ev. č. I., v ktorom lustrovala len osobu D. H. (v systéme transliterovaný ako „Y. H.“). Naopak, v období od 3. do 8. marca 2020 neboli v centrálnej lustračnej konzole lustrované osoby J. H. („J. H.“) a E. U. („E. U.“).

2. Dňa 8. augusta 2020 vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby oznámil Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície v Sobranciach, že deň predtým vzniesol žalobkyňi obvinenie za trestné činy prevádzkačstva a zneužitia právomoci verejného činiteľa. Tých sa mala dopustiť okrem iného tak, že: (1.) 5. marca 2020 o 15:34 h organizovala a umožnila prekročenie štátnej hranice S. H., ktorú nelustrovala v informačných systémoch, no ktorej už iný štát uložil zákaz vstupu a pobytu na území Európskej únie, a (2.) od 5. do 10. marca 2020 nevykonala lustráciu viacerých osôb prekračujúcich štátnu hranicu, medzi nimi aj M. U. 10. marca 2020 okolo 12:39 h, aby mohli anonymne prekročiť štátne hranice. Po dôjdení tohto oznámenia riaditeľ oddelenia hraničnej kontroly vo Vyšnom Nemeckom vyžiadal od Finančnej správy Slovenskej republiky, ako aj ukrajinských orgánov výstupy z ich informačných systémov. Zadovážil ďalšie podklady o priebehu služby žalobkyne, vrátane záznamov z preškolení z

jednotlivých vnútorných predpisov, knihu príchodov a odchodov, rozpis služieb, ale aj kamerové záznamy z časov, kedy malo dôjsť k vytýkaným skutkom. Podľa záznamov finančnej správy vo vozidle s ev. č. J. cestovali okrem B. C. ešte dvaja spolucestujúci a vo vozidle ev. č. I.-XXXX-BX okrem J. H. ešte jeden spolucestujúci. Pohraničná služba Ukrajiny zasa oznámila, že 5. marca 2020 o 16:44 h vo vozidle ev. č. J.XXXAY na jej územie vstúpili okrem B. C. aj S. H. a I. P. („I. P."); 10. marca 2020 o 13:50 h vo vozidle ev. č. AO-XXXX-BX vstúpila okrem J. H. aj M. U..

3. Riaditeľ oddelenia hraničnej kontroly 6. decembra 2020 oznámil žalobkyni, že sa začína konania o jej prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Podľa neho služobnú povinnosť a služobnú prisahu žalobkyňa hrubo porušila v podstate skutkami, kvôli ktorým je trestne stíhaná. Nimi mala žalobkyňa porušiť vymedzené ustanovenia nariadenia (EÚ) 2016/399, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore Slovenskej republiky, nariadenia ministra vnútra č. 3/2002 o Etickom kódexe príslušníka, nariadenia ministra č. 120/2012, rozkazu riaditeľa riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície č. 56/2017 o zabezpečení jednotného postupu pri vykonávaní hraničnej kontroly a kontroly dokladov, resp. rozkazu č. 17/2019. Tým potom porušila povinnosti ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a), b), g), h) a n) zákona č. 73/1998 Z. z. Zároveň riaditeľ oddelenia zadovážil služobné hodnotenia žalobkyne z roku 2020 a správu z Prezídia Policajného zboru, že 5. ani 10. marca 2020 centrálna lustračná konzola nebola odstavená, nemala výpadok ani neboli hlásené jej poruchy. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení vytkla riaditeľovi, že jeho oznámenie je nekonkrétne, a žiadal rešpektovať domnienku svojej neviny do skončenia trestného konania.

4. Dňa 30. decembra 2020 riaditeľ oddelenia spracoval návrh na prepustenie žalobkyne zo služobného pomeru, ktorý prerokoval s odborovým orgánom. Žalobkyňa v ďalšom vyjadrení k nemu naďalej žiadala rešpektovať domnienku neviny. Namietla, že ďalšie osoby mohli do vozidiel pristúpiť aj v priestore medzi stanovišťami hraničnej polície na slovenskej a ukrajinskej strane, pretože na hraničnom priechode sa pohybujú aj pešie osoby a aj osádka áut sa vymieňajú. Ďalej tvrdila, že ak vo vozidle bolo viac osôb, lustrovala ich všetky, ale mohli cestovať pod iným cestovným pasom alebo mohlo ísť o osoby inej identity než tie, ktoré vo vozidle boli pri kontrole na ukrajinskej strane. Údaje finančnej správy takisto preukazujú len počet osôb vo vozidle, ale nie to, že by šlo práve o S. H. a M. U.. Namietla, že nemala možnosť vyjadriť sa k podkladom, a poťažovala si na odlišné zaobchádzanie, pretože iní (ňou označení) kolegovia neboli prepustení ani za závažnejšie porušenia. V doplňujúcom vyjadrení žalobkyňa namietla, že kamerový záznam nezachytáva samotný výkon kontroly na ukrajinskej strane. Okrem toho predložila čestné vyhlásenia svojich kolegov o chybách a výpadkoch centrálnej lustračnej konzoly a žiadala, aby boli vyvrátené znaleckým posudkom. Pre konanie o odvolaní (pozri ďalej, odsek 6) potom riaditeľ oddelenia doplnil spis aj o slovný opis kamerového záznamu, podľa ktorého v oboch vozidlách (J.-XXXAY a I.-XXXX-BX) sedeli viaceré osoby a žalobkyňa ich aj videla; navyše obe vozidlá sa k ukrajinskému stanovištu presunuli s rovnakou osádkou, nikto z nich nevystúpil ani do nich nepristúpil.

5. Personálnym rozkazom z 26. januára 2021, č. 5, generálny tajomník služobného úradu žalovaného prepustil žalobkyňu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. v podstate preto, že 5. marca 2020 okolo 15:34 h nevykonala kontrolu cestujúcich vo vozidle ev. č. J.-XXXAY, čím umožnila nedovolené prekročenie štátnej hranice S. H., ktorá mala v tom čase uložený zákaz vstupu na územie Európskej únie, a 10. marca 2020 okolo 12:39 h nezistila totožnosť osoby M. U. vo vozidle ev. č. I.-XXXX-BX, lebo v oboch prípadoch v centrálnej lustračnej konzole lustrovala vždy len jednu osobu. V odôvodnení zopakoval priebeh administratívneho konania a obsah jednotlivých dôkazov, najmä výstupy z lustračnej konzoly, informácie zo systému finančnej správy, Pohraničnej služby Ukrajiny a kamerového záznamu. Tieto dôkazy vo svojom súhrne svedčia o tom, že žalobkyňa nevykonala kontrolu riadne, nestotožnila cestujúcich a nelustrovala ich v lustračnej konzole. Konala teda v rozpore s čl. 2 a 8 nariadenia (EÚ) č. 2016/399, § 82 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z., § 2 písm. h), k) a § 26 zákona č. 171/1993 Z. z., čl. 7 ods. 1 písm. a), h) a l) nariadenia ministra č. 120/2012, čl. 1 písm. a) štvrtého bodu rozkazu č. 56/2017, bodu 2.2.2 metodiky v rozkaze č. 17/2019, ale aj čl. 1 a 5 prílohy k nariadeniu ministra č. 3/2002, časť I písm. a) druhého bodu rozkazu ministra č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru. Tým podľa generálneho tajomníka porušila základné povinnosti plynúce z ustanovení § 48 ods. 3 písm. a), b), g), h) a n) zákona č. 73/1998 Z. z. Bolo by v rozpore so záujmami služby, ak by v nej bola ponechaná napriek týmto porušeniam, pretože policajti musí vzorne rešpektovať právne predpisy a byť vzorom pre ostatných občanov. Následne generálny tajomník zreprodukoval obsah úradných záznamov riaditeľa oddelenia, ktorý sa vyrovnal s

jednotlivými námietkami žalobkyne počas konania. Tá dostala možnosť vyjadriť sa k podkladom, dostala kópie listín v spise aj kamerového záznamu. V konaní sa nevychádzalo len z oznámenia vyšetrovateľa, ale nadriadený vykonal aj vlastné prešetrenie, ktoré preukázalo pochybenia žalobkyne. Toto konanie nemožno stotožňovať s trestným konaním. Žalobkyni vytkol, že vo svojej obrane sama pripúšťala, že niektoré údaje mohla zadať neúplne, resp. používala nejasné formulácie („mohlo sa stať“), hoci práve ona je zodpovedná za riadne vykonávanie kontrol a lustrácií. Práve porovnanie viacerých databáz s kamerovými záznamami preukázalo skutky, ktoré sú jej vytýkané, a nie ňou uvádzané verzie. Viaceré jej námietky vyhodnotil ako hypotetické, resp. vyvrátené listinnými dôkazmi.

6. Preskúmaným rozhodnutím z 13. mája 2021 ministerka žalovaného potvrdila uvedený personálny rozkaz. V odôvodnení zopakovala priebeh administratívneho konania, ktoré začal nadriadený 6. decembra 2020 na základe oznámenia vyšetrovateľa. Zároveň však podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. sám zabezpečil potrebné dôkazy, medzi nimi kamerové záznamy a ich prepis. Tie zachytávajú výkon kontroly žalobkyňou 5. aj 10. marca 2020, informácia finančnej správy obsahuje zasa jednak časy prechodu oboch motorových vozidiel cez stanovišťa, údaje o vodičovi a aspoň o počte spolucestujúcich. Informácie Pohraničnej služby Ukrajiny zasa zachytávajú, kedy obe vozidlá vstúpili na Ukrajinu a kto tvoril ich osádku. Kamerové záznamy potvrdzujú, že 5. marca 2020 boli vo vozidle ev. č. J. jeden vodič a minimálne jedna osoba na mieste spolujazdca, a to počas celého výkonu kontroly žalobkyňou, a od jeho odchodu od slovenského stanovišťa do príchodu k stanovišťa na ukrajinskej strane z neho nik nevystúpil ani doň nik nepristúpil. To isté je zachytené aj 10. marca 2020 vo vzťahu k vozidlu ev. č. I.. Napriek tomu žalobkyňa v oboch prípadoch v lustračnej konzole zadala údaje len jednej osoby a nezadala údaje S. H., M. U. a A. P.. Pri posúdení tohto konania ministerka za rozhodujúce považovala nariadenia ministra č. 6/1997 a č. 3/2002, s ktorými bola žalobkyňa zoznamovaná, a stotožnila sa s tým, ako generálny tajomník použil správnu úvahu pri posúdení intenzity porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti. Zopakovala, že ustanovenie § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. dovoľuje v konaní použiť aj poznatky získané z trestného konania, čo však neznamená, že by obe konania boli navzájom závislé. Konanie podľa zákona č. 73/1998 Z. z. je oddelené od trestného konania, jeho predmetom nie je posúdenie viny a podmienkou prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) cit. zák. nie je odsudzujúci rozsudok. Aj v prerokúvanej veci sa generálny tajomník neobmedzil len na dôkazy z trestného konania, ale svoj personálny rozkaz postavil na dôkazoch získaných vlastnou činnosťou. Práve údaje z rôznych evidencií umožnili presne ustáliť okolnosti sporných kontrol a činnosti žalobkyne pri nich. To, že sa rozhodlo v neprospech žalobkyne, samo neznamená, že generálny tajomník nezvažoval aj okolnosti svedčiace v jej prospech. Vykonané dôkazy však vo vzájomnej súvislosti potvrdzujú jej protiprávne konanie. K námietke nefunkčnosti a výpadkov lustračnej konzoly ministerka odkázala na rozkaz č. 17/2019, podľa ktorého mali policajti o nefunkčnosti bezodkladne informovať vedúceho zmeny. Ani 5., ani 10. marca 2020 však žiadne také hlásenie nie je zaznamenané v príslušných dokladoch, a správa Prezídia Policajného zboru nepotvrdila existenciu poruchy na uvedenom informačnom systéme. Ministerka nesúhlasila ani s námietkou, že konanie o prepustenie sa začalo viesť až 6. decembra 2020, hoci riaditeľ oddelenia už od augusta 2020 zabezpečoval podklady. Ustanovenie § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. zaručuje len právo vyjadriť sa k návrhu na prepustenie a nie v skorších fázach; navyše, nadriadený nie je povinný podať návrh na prepustenie hneď po získaní informácie od vyšetrovateľa. Rovnako ministerka nepovažovala za nezákonné, ak nadriadený doplnil pôvodný návrh na prepustenie, pretože práve takéto doplnenie (na základe riadne zistených skutočností) môže byť na prospech veci a práva žalobkyne sú zaručené v cit. § 193 tohto zákona. Povinnosť presne a úplne zistiť skutkový stav (§ 233 cit. zák.) pritom viaže príslušný orgán až do vydania rozhodnutia, a preto skutočnosti zistené v konaní môžu ovplyvniť pôvodný návrh na prepustenie. Lehoty na vyjadrenie k návrhu považovala ministerka za dostatočné. Povinnosť prerokovať ho s odborovým orgánom bola podľa nej splnená prerokovaním s najpočetnejšou odborovou organizáciou. Dobré služobné hodnotenia žalobkyne nebránia jej prepusteniu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Na záver ministerka zhrnula, že svojím opakovaným konaním žalobkyňa zvlášť hrubo porušila jednak služobnú prísahu (ustanovenú v § 17 ods. 1 cit. zák.), ale aj služobné povinnosti plynúce z vyššie citovaných predpisov, čím umožnila nedovolené prekročenie štátnej hranice aj cudzej občianke, ktorej bol uložený zákaz vstupu do Európskej únie. Toto porušenie je intenzívnejšie, pretože neplnila ani ďalšie povinnosti uložené vnútornými predpismi. Jej ponechanie v služobnom pomere by ohrozilo záujem na disciplíne ostatných policajtov a dôveru verejnosti v Policajný zbor, a preto nepostačovalo uloženie disciplinárneho opatrenia. O prepustení bolo navyše rozhodnuté v zákonnej lehote v zmysle § 192 ods. 5 cit. zák.

7. Správnu žalobu, ktorú žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. BA-1S/197/2021-80. Na odôvodnenie zdôraznil, že konanie o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. má síce povahu sankčného

konania, ale neplatí v ňom domnienka (prezumpcia) nevinu. V tomto konaní sa skúma porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, a nie trestnoprávna zodpovednosť, a preto nie je potrebné čakať na výsledok trestného konania. Podobne nie sú podstatné trestnoprávne kategórie nebezpečnosti či spoločenskej škodlivosti skutku, úmyslu a pod. Žalovaný aj generálny tajomník sami ustálili skutkové okolnosti, ktoré považovali za podstatné, a zhodnotili aj dovtedajšie výsledky žalobkyne pri vykonávaní štátnej služby. Správny súd tak nezistil v ich konaní ani v preskúmanom rozhodnutí vadu v zmysle § 191 SSP. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, na akých dôkazoch sa zakladá úsudok žalovaného, že boli naplnené znaky ustanovené v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Samotný tento úsudok správny súd považoval za výsledok jeho správnej úvahy, ktorá v zmysle § 27 ods. 2 SSP nevybočila zo zákonných medzí a hľadísk, no ktorú nemohol nahradiť vlastnou úvahou. Protiprávne konanie žalobkyne bolo aj podľa správneho súdu preukázané a napĺňalo znaky zvlášť hrubého porušenia. Pretože zodpovednosť policajtov je prísnejšia, nebolo by v súlade so záujmami služby, aby žalobkyňa zotrvala v služobnom pomere. Policajný zbor sa totiž podľa § 1 zákona č. 171/1993 Z. z. ako ozbrojený bezpečnostný zbor riadi vo svojej činnosti ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a iným všeobecne záväznými právnymi predpismi. Závazok takto postupovať policajt vyjadruje služobnou prísahou v zmysle § 17 zákona č. 73/1998 Z. z., a preto sa od neho očakáva zodpovedný prístup k plneniu povinností a ich striktné dodržiavanie. Správny súd nezistil, že by sa žalobkyňi odňalo právo na obhajobu, keďže bola riadne poučená o svojich právach a riadne sa jej umožnilo nahliadnuť do spisov, urobiť si z nich kópiu a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. S námietkou diskriminácie správny súd odkázal žalobkyňu na možnosť súdnej ochrany podľa antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z. z. Nesúhlasil ani s tým, že by výrok personálneho rozkazu o prepustení musel obsahovať opis skutku. Namietané neprerokovanie so žalobkyňou označeným odborovým orgánom nepovažoval za podstatné, pretože nemá za následok sankciu neplatnosti (§ 225 v porovnaní s § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.). Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku, že žalovaný nehodnotil dôkazy v prospech žalobkyne, pretože obsah personálneho rozkazu a preskúmaného rozhodnutia svedčia o opaku. Ustanovenie § 193 zákona č. 73/1998 Z. z. nevyžaduje, aby doplnenie návrhu na prepustenie bolo na určenom tlačive; v prerokúvanej veci v skutočnosti nešlo o doplnenie návrhu, ale len o doplnenie slovného opisu kamerového záznamu. Personálny rozkaz bol vydaný aj v šesťmesačnej subjektívnej lehote v zmysle § 192 ods. 5 cit. zák., keďže nadriadený sa o konaní žalobkyne dozvedel najskôr 8. augusta 2020 a personálny rozkaz bol vydaný 26. januára 2021.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

8. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zrušia obe rozhodnutia. Prvých 15 strán kasačnej sťažnosti tvorí doslovne odpísaný text správnej žaloby. Potom s odkazom na § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zdôraznila, že zavinené porušenie služobných povinností je disciplinárnym previnením, a preto aj porušenie zvlášť hrubým spôsobom musel príslušný orgán najskôr prejednať ako disciplinárne previnenie. Až na základe takéhoto disciplinárneho rozhodnutia mohol žalovaný konštatovať, že sa žalobkyňa tohto porušenia dopustila. Voči žalobkyňi však žiadne takéto disciplinárne rozhodnutie nebolo vydané. Naopak, vedie sa voči nej trestné konanie pre rovnaké skutky, aké žalovaný považoval za porušenie služobných povinností a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom. Kým sa takéto konanie vedie, rozhodujú o týchto skutkoch orgány činné v trestnom konaní. Rozhodovanie žalovaného o nich predstavuje zásah do trestného konania a do právomoci týchto orgánov. Podľa žalobkyne nemožno vylúčiť, že trestné konanie bude zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, teda že sa tieto skutky nestali. Potom budú personálny rozkaz a preskúmané rozhodnutie v rozpore so závermi trestného konania. Žalovaný tak mal v prerokúvanej veci čakať na právoplatné skončenie trestného konania; ak by bola žalobkyňa odsúdená, mohol by ju prepustiť podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa nej žalovaný porušuje čl. 2 ods. 2 ústavy, ak sám zisťuje, či policajt porušil služobnú povinnosť alebo služobnú prísahu. Navyše to vedie k dvojkoľajnosti pri prešetrovaní toho istého skutku, čo nepripúšťa žiaden právny predpis. Následne žalobkyňa na štyroch stranách citovala rôzne ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z., Trestného zákona a Trestného poriadku. Ďalej zotrvala na svojom názore, že vo výroku personálneho rozkazu mal byť presne opísaný skutok, ktorý zakladal porušenie služobnej povinností a služobnej prísahy. Rovnako zotrvala na svojom názore, že rozhodnutie o prepustení muselo byť aj právoplatné v lehote podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z.

9. Žalovaný navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť s odkazom na svoje vyjadrenie k žalobe.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

10. Najvyšší správní soud Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

11. Hneď na úvod treba zdôrazniť, že kasačná sťažnosť v prerokúvanej veci nie je formulovaná príliš prehľadne, keď jej prevažnú časť tvorí doslovne odpísaný text správnej žaloby a obsiahle citácie právnych predpisov. Pri snahe o autentické pochopenie žalobkyne však možno vyrozumiť, že jej podstatu tvoria tri námietky - (1) generálny tajomník ani ministerka žalovaného nemohli posúdiť, či sa žalobkyňa dopustila vytykaných skutkov, kým sa o nich vedie trestné konanie, alebo kým o nich nebolo rozhodnuté v disciplinárnom konaní; (2) výrok personálneho rozkazu mal presne opísať konanie, ktoré malo naplniť vytykané porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti; (3) na zachovanie prekluzívnej šesťmesačnej lehoty na prepustenie zo služobného pomeru je potrebné, aby v nej bol personálny rozkaz nielen vydaný a doručený, ale aj právoplatný. Ako však vyplýva z reprodukcie odôvodnenia napadnutého rozsudku (pozri odsek 7 vyššie), na takmer všetky tieto námietky už žalobkyňa dostala náležitú odpoveď. Napriek tomu v podanej kasačnej sťažnosti v rozpore s § 440 ods. 2 SSP neuvádza, v čom má spočívať nesprávnosť týchto odpovedí správneho súdu. Naopak, v podstate len opakuje už raz zodpovedané argumenty. Podľa kasačného súdu tak postačí vyrovnáť sa so sťažnostnými bodmi stručne, a to už aj preto, že boli opakovane predmetom rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

12. Ako uviedol už správny súd, dôvodom prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nie je okolnosť, že policajt spáchal trestný čin, a toto prepustenie ani nie je podmienené odsúdením zaň [na rozdiel od ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f) cit. zák., ktorý žalobkyňa citovala]. Konanie vo veciach služobného pomeru a trestné konanie sú oddelené a ani prípadné neskoršie oslobodenie policajta v trestnom konaní neznamená, že nemohol porušiť služobnú prísahu alebo služobnú disciplínu podľa § 192 ods. 1 písm. e) cit. zák. (porov. rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 4 Stk 4/2024, ako aj nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 91/2021, ods. 20, tam citovaný nálež sp. zn. IV. ÚS 296/2014, oddiel II.3, ako aj v ňom citovanú ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podobne aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 239/2017, s. 15 a 16). To znamená, že prebiehajúce trestné konanie nebráni príslušnému orgánu konať vo veci prepustenia zo služobného pomeru pre ten istý „skutok“. Názor žalobkyne, že takáto „dvojkoľajnosť“ je nepripustná prehliada celkom bežný právny stav, že to isté konanie môže byť síce trestným činom, ale zároveň dôvodom vzniku iných právnych následkov. Ak si napríklad niekto bezdôvodne prisvojí vec patriacu inému, môže tým naplniť skutkovú podstatu krádeže, bez ohľadu na to má však vlastník tejto veci voči nemu nárok na jej vydanie podľa § 126 Občianskeho zákonníka, ktorý môže uplatniť mimo trestného konania. To isté platí, ak zamestnanec použije vo svoj prospech zverené peniaze svojho zamestnávateľa; môže tým síce spáchať trestný čin sprenevery, bez ohľadu na to tým však môže založiť dôvod výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru [§ 68 ods. 1 písm. b) v spojení s § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce; porov. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 CdoPr 8/2023].

13. Námietku, že konaniu o prepustenie žalobkyne zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. malo predchádzať disciplinárne konanie, v ktorom by bolo ustálené, že jej konanie je disciplinárnym previnením v zmysle § 52 cit. zák., žalobkyňa neuplatnila v správnej žalobe, a preto je podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP neprípustná. Aj keby však prípustná bola, platilo by to isté, čo je uvedené v predošlom odseku: cit. ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) neviaže prepustenie na právoplatné disciplinárne rozhodnutie a aj keby určitý skutok napíňal znaky disciplinárneho previnenia, nebránilo by to nastúpeniu iných následkov, ktoré s ním zákon spája. Pokiaľ ide o náležitosti rozhodnutia o prepustení, podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v ňom musí byť uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. Podľa ustálenej judikatúry však tieto dôvody nemusia byť vymedzené vo výroku, ale postačí, keď sú zrozumiteľne uvedené v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 2 Sžk 4/2019, 10 Sžk 9/2020 alebo 4 Sžk 29/2020). Konečne, podľa § 192 ods. 5 cit. zák. možno o prepustení policajta z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. e) rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia; v tejto lehote sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť. Podľa judikatúry tak na zachovanie tejto lehoty postačí, že sa v nej doručí prvostupňové rozhodnutie (personálny rozkaz; porov. rozsudky tun. súdu sp. zn. 7 Ssk 79/2023, 6 Ssk 108/2022, 1 Asan 22/2021, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžk 2/2019). Ako ustálil už správny súd, v prerokúvanej veci bola táto lehota zachovaná, aj keby sa počítala už od 8. augusta 2020.

IV.

Záver

14. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

15. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobkyňa vo veci úspech nemala a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

16. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.